

Bài Học 10 * 30 Tháng 5 – 5 Tháng 6

Đi Theo Đức Chúa Giê-su Trong Cuộc Sống Hằng Ngày

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Lu-ca 11:37–54; Lu-ca 12:4–21, 35–53; A-mốt 6:1; Lu-ca 8:4–15; Lu-ca 22:24–27..

Câu Gốc: “Các sứ đồ thưa với Chúa rằng, ‘Xin thêm đức tin cho chúng tôi’ ” (Lu-ca 17:5).

Đức Chúa Giê-su là một người thầy vĩ đại. Nhưng Ngài không mở một trường thần học hay triết học nào cả. Chủ đích của Ngài là “tìm và cứu kẻ bị mất” (Lu-ca 19:10). Ngài đến để cho thế gian thấy được cá tính (trí, thể, linh) của Đức Chúa Trời. Và thí dụ về tình yêu vô lượng của Đức Chúa Trời đã được phơi bày trên thập tự giá! Tại đó Đức Chúa Giê-su tỏ bày cho toàn nhân loại và cho cả toàn vũ trụ thấy Đức Chúa Trời là như thế nào. Và Ngài cũng đã trả giá chuộc mà loài người vì tội lỗi phải bị cầm tù, hầu cho mỗi một tội nhân được giải thoát.

Để thực hiện chủ đích của Ngài, Đức Chúa Giê-su dựng nên một cộng đồng của những kẻ được cứu. Đây là cộng đồng nơi những người đã được cứu bởi huyết chuộc tội của Ngài và họ đã chọn để theo gương của cách Chúa sống và sự dạy dỗ của Ngài.

Lời kêu gọi cho những ai muốn được là một phần của cộng đồng của những kẻ được cứu là lời mời đòi hỏi sự trung thành với Đấng đã gọi mời, ấy là Đấng Christ. Những lời Ngài phán trở thành luật pháp cả đời cho những ai là môn đồ Ngài. Ý của Ngài là chủ đích của đời sống người làm môn đồ. Làm bao nhiêu điều lành, việc nghĩa hay hoàn thiện cũng không thay thế được sự trung thành tuyệt đối với Đấng Christ và ý chỉ của Ngài.

Sự làm môn đồ Chúa chỉ có thể xảy ra và duy trì qua việc có Đấng Christ sống trong ta. Muốn có Chúa trong lòng mình đòi hỏi sự vâng phục tuyệt đối với những lề luật của Chúa, và chẳng có một điều gì hay thay đổi nào có thể thay thế các đòi hỏi ấy được.

Chớ Như Người Pha-ra-si

Người Pha-ri-si là những nhà lãnh đạo tôn giáo của người Do Thái thời Đức Chúa Giê-su. Người Pha-ri-si nổi tiếng về sự giữ luật lệ nghiêm khắc của họ. Người Pha-ri-si thường được xem là những người duy luật, họ tin có ân điển, nhưng dạy rằng sự cứu rỗi chỉ có được khi người ta làm đúng theo mọi luật pháp và luật lệ không sai sẩy.

Hãy Đọc và thảo luận Lu-ca 11:37-54. Đức Chúa Giê-su cảnh cáo điều gì đây? Cùng cùng nguyên tắc này áp dụng vào thời hiện đại như thế nào? Làm thế nào để chúng ta biết chắc là mình không sống như cách các điều mà Đức Chúa Giê-su đã cảnh cáo?

Những lời Chúa gọi là “vô phước” (Lu-ca 11:42-54) cho người Pha-ri-si và các thầy thông giáo cho thấy lời kêu gọi cho một tôn giáo thật không chỉ trong thời Đức Chúa Giê-su mà thôi mà trải qua mọi thời đại, kể cả thời đại chúng ta đang sống đây.

Chẳng hạn, dâng phần mười bày tỏ lòng biết ơn chúng ta có với sự ban cho của Đức Chúa Trời. Nhưng phần mười không phải để thay chỗ cho lòng nhân từ, sự công bằng, và tình yêu thương chúng ta phải có cho người đồng loại (câu 42, 43). Đức Chúa Giê-su cũng cảnh cáo rằng nhưng người tưởng rằng tôn giáo chỉ là sự bày tỏ bề ngoài mà thôi thì thật sự họ cũng chẳng khác gì là kẻ ô ướ. Họ như là “mả hoang” (câu 44) (đụng xác chết bị xem là ô ướ với người Do Thái, theo Dân số Ký 19:16) làm cho người không biết vấp phải và người ấy phải bị ô ướ.

Lời Chúa quở trách cho thấy người ta rất dễ lầm lộn giữa điều không quan trọng với điều gì là thánh trước mắt Chúa. Ngài cũng chỉ sự vô phước của những người đặt ra những luật lệ tôn giáo để làm tôn giáo trở thành nặng nề và khó khăn cho những người khác (câu 46). Chúa cũng quở họ xây dựng mồ mả các đấng tiên tri chết thật nguy nga mà chính họ thì lại không tin Đấng Tiên Tri sống do Đức Chúa Trời sai đến.

Và điều vô phước cuối cùng ấy là người Pha-ri-si đã được ban cho chìa khóa mở cửa cho người ta được biết về lẽ thật để đến tới nước Chúa, nhưng họ đã không làm tròn bổn phận của họ. Họ đã không dùng chìa khóa ấy cách khôn ngoan để mở cửa cho người khác biết Chúa, trái lại họ đã khóa cửa và quăng đi chìa khóa, làm người khác bị lầm lạc theo.

Thứ Hai * 1 Tháng 6

Kính Sợ Đức Chúa Trời

Câu này dạy chúng ta biết ai chúng ta phải sợ ai và ai chúng ta đừng sợ. Chúng ta không nên sợ những sự gì chỉ có thể tấn công thể chất con người của chúng ta. Nhưng hãy kính sợ và vâng phục Đức Chúa Trời vì Ngài là Đấng có quyền trên cả sự sống vĩnh cửu của con người. Nhưng cũng hãy nhớ rằng Đức Chúa Trời là Đấng chăm gìn cả những con chim sẻ nhỏ nhoi không đáng kể (câu 6) vì Ngài là Đấng yêu thương và chăm sóc chúng ta. Mỗi cá nhân chúng ta là một linh hồn quan trọng trong mắt Ngài. Nếu chúng ta thật sự tin điều ấy thì bao nhiêu lo sợ của đời này sẽ dễ dàng tan biến đi.

Hãy Đọc Lu-ca 12:4-12. Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta gì về sự “sợ”?

Đức Chúa Giê-su từ chối không tham gia vào cuộc cãi lầy giành gia tài của hai anh em. Nhưng Ngài nhắc họ đến Điều Răn Thứ Mười (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:17) về lòng tham lam và ganh tị. Và Ngài cũng chỉ cho họ một chân lý rất là quan trọng: cuộc sống không phải là những tài vật mà chúng ta có (câu 15). Như người giàu kia sống trong cái thế giới riêng của sự giàu có mình. Chẳng có điều gì là quan trọng đối với anh ta ngoài tài sản anh ta có. Chúng ta phải cẩn thận đừng để mình cũng rơi vào cùng cạm bẫy đó.

Hãy Đọc Lu-ca 12:13-21. Những lời cảnh cáo nào Đức Chúa Giê-su nói lên ở đây?

Ai cũng thích thụ hưởng những vật chất mình có. Nhưng hãy nghĩ những thứ ấy mang lại sự thỏa mãn cho mình được bao nhiêu nếu chúng ta so sánh sự mãn nguyện ấy với cả một đời vĩnh cửu? Tại sao trong đời sống chúng ta vẫn dễ vấp phạm cùng cái lỗi ấy như lời Chúa đã cảnh cáo trong Lu-ca 12:16-21?

Thứ Ba * 2 Tháng 6

Hãy Tỉnh Thức và Sẵn Sàng

Hãy Đọc Lu-ca 12:35-53 và tóm tắt những câu này có ý gì cho riêng đời sống bạn, nhất là nếu bạn đã nóng trông ngày tái lâm của Đức Chúa Giê-su từ bao năm nay?

Cơ Đốc nhân không được lơ là và biếng nhác trong đời sống của họ về niềm hy vọng rằng ngày Đức Chúa Giê-su sẽ trở lại rất gần. Bất cứ sự chểnh mảng và thiếu niềm tin vào sự tái lâm của Chúa vì cho rằng “Chủ ta còn lâu mới đến” (câu 45) sẽ đặt cá nhân chúng ta vào sự trừng phạt nghiêm khắc của Đức Chúa Trời (câu 45-48). Một người môn đồ càng trung tín sẽ càng được giao phó nhiều trách nhiệm, và Đức Chúa Trời càng mong đợi nhiều hơn nơi người ấy.

Sứ đồ Phao-lô giải thích đời sống người tín đồ không khác chi một chiến sĩ đang chiến đấu trong cuộc chiến tâm linh (Ê-phê-sô 6:12). Điều quan trọng cần nhớ là mỗi một Cơ Đốc nhân đều tham gia trận chiến giữa Đấng Christ và Sa-tan. Và Thập Tự Giá đánh dấu rõ ràng họ thuộc phe nào. Chỉ giữ lòng tin và chăm mắt nhìn vào Đấng Christ đã bị treo trên thập giá sẽ giúp người môn đồ thắng trận cho đến cuối cùng.

“Song đây tớ không biết ý chủ, mà làm việc đáng phạt, thì bị đòn ít. Vì ai được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều; và ai đã được giao cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn” (Lu-ca 12:48). Câu này có ý nghĩa gì cho chúng ta là tín đồ của hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm An Thất Nhật?

Hãy Là Một Nhân Chứng Hiệu Quả

Ba Ngôi Đức Chúa Trời: Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con và Đức Thánh Linh đã có mặt từ buổi ban đầu trước khi thế giới được dựng nên (Ê-phê-sô 1:4), và đã dự định một chương trình cứu rỗi. Ngay từ trước khi con người được tạo dựng và trước khi loài người phạm tội, Đức Chúa Trời đã có một chương trình để cứu thế gian. Chương trình ấy qui về cái chết nơi Thập Tự Giá, và tin mừng về sự cứu rỗi phải được loan báo cho tất cả mọi người nơi thế gian. Đó là trách nhiệm mà mỗi một người nào xưng mình là Cơ Đốc nhân (tín đồ của Đấng Christ) phải làm (Công vụ 1:8).

Các bài học nào về sự làm chứng về phúc âm mà mỗi Cơ Đốc nhân phải biết qua thí dụ của người gieo giống và đất mà người gieo hạt? Lu-ca 8:4-15.

Phần thưởng là gì và khi nào thì phần thưởng ban phát cho những người đã làm chứng hay truyền bá tin mừng? Lu-ca 18:24-30.

Thí dụ về đồng tiền (Lu-ca 19:11-27) dạy gì về sự trung tín và trách nhiệm trong việc làm chứng?

Mỗi một câu Kinh Thánh nói trên đều nói đến sự nguy hiểm, trách nhiệm, và phần thưởng của đức tin và việc làm chứng về tin mừng sự cứu rỗi. Chúng ta đã được giao phó một trách nhiệm nghiêm trọng. Nhưng nếu chúng ta nghĩ đến sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su cho chính thân mình thì bạn sẽ thấy điều Chúa đòi hỏi nơi chúng ta thật chẳng có là bao.

Hãy Là Người Hầu Việc và Phục Vụ

Xin Đọc Lu-ca 22:24-27. Ngay đến cả lúc các môn đồ sửa soạn cho bàn Tiệc Thánh, họ cũng còn cãi cọ tranh chấp xem ai xứng đáng được xem là cao trọng nhất nơi nước Chúa. Đức Chúa Giê-su đối với sự xuẩn ngốc này của họ như thế nào? Và câu trả lời của Ngài khác với sự suy nghĩ của họ ra sao?

Đức Chúa Giê-su đã định nghĩa thế nào người phục vụ và sự từ bỏ *cái tôi* là nguyên tắc căn bản của đạo của Ngài và sự lãnh đạo của Ngài. Ngài đã đưa ra một nguyên tắc mới trong mối tương giao giữa người với người: sự trọn vẹn và hoàn tất của một chức vụ đến không phải từ quyền hành bèn là đến từ sự phục vụ. Sự lãnh đạo được đánh giá không phải bởi dùng quyền uy, bèn là bởi sự hầu việc và phụng sự. Sự thay đổi đến không phải từ ngai cao bèn là đến từ thập tự giá thấp hèn. Sống có nghĩa là chết. Chết đi bản ngã (Giăng 12:24).

Trong Lu-ca 9:46-48 cũng là một trường hợp khác khi các môn đồ giành nhau xem ai là cao trọng nhất. Các nguyên tắc của thế gian vẫn còn đầy trong tâm tư và ý tưởng của họ. Đức Chúa Giê-su đã tấn công tâm điểm của vấn đề và nêu lên sự thử thách lớn nhất của cuộc đời một Cơ Đốc nhân. Lời Ngài nói “kẻ nào hèn mọn hơn hết trong vòng các người” cho thấy nguyên tắc của Chúa hoàn toàn khác với nguyên tắc và lễ thói của thế gian.

Các nguyên tắc của thế gian khác với những điều Đức Chúa Giê-su dạy. Vậy thì làm sao chúng ta có thể sống còn trong thế gian nếu chúng ta áp dụng các nguyên tắc của Chúa?

Thứ Sáu * 5 Tháng 6

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Ai chiếm ngự tâm lòng? Tư tưởng chúng ta nghĩ về ai? Lời chúng ta chỉ muốn nói về ai? Tâm trí chúng ta thuộc về ai? Nếu chúng ta thuộc về Đấng Christ thì tư tưởng chúng ta chỉ nghĩ đến Ngài. Hết thấy những gì chúng ta có thuộc về Ngài và dâng hiến cho Ngài. Chúng ta khao khát được bắt chước như Ngài, hít thở thần linh Ngài, thực hành ý chỉ của Ngài, và làm Ngài vui lòng trong mọi sự.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Steps to Christ* (Con Đường Giải Thoát), trang 58.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Đức Chúa Giê-su gọi người điền chủ giàu có và thành công kia là kẻ dại (Lu-ca 12:20). Cho biết, có người, có thể không có sự giàu có và thành công, mà vẫn bị gọi là kẻ dại trong mắt Đức Chúa Trời?
- 2 Trong nhiều hội thánh của chúng ta, chúng ta có thể thấy có hai nhóm người: thứ nhất là nhóm người có nghề nghiệp khá giả và có địa vị trong xã hội. Dường như họ được nể trọng. Nhóm thứ hai là nhóm người yên lặng hơn và chừng như không có sự quan trọng mỗi khi họ đến nhà thờ, không ai để ý lắng xãng chào đón. Có cách gì để chúng ta làm cho nhóm người thứ nhì cũng cảm thấy sự quan trọng của họ trong nhà Chúa như nhóm thứ nhất?
- 3 Ngày nay, dễ cho chúng ta khi học Kinh Thánh, chê trách người Pha-ri-si vì cách họ bẻ queo chân lý của đạo Chúa. Nhưng làm sao chúng ta chắc là mình cũng không vấp phải cùng lỗi lầm của họ? Làm thế nào để chúng ta đứng vững cho điều gì là đúng mà không bị trở thành một người Pha-ri-si? Hay là làm sao chúng ta biết điều gì là đúng và đáng để tranh đấu, hay là cãi lầy về những điều chẳng đáng chi cả?